

O paměti a vděku

aneb Z mých malých Amerik

Stalo se v nejhezčím moravském městečku.

Dopoledne jsem venčil psa kolem jednoho z tamějších rybníků. Řečeno s klasikem, trochu jsem to přeťal – mžilo, od vody foukal studený vítr, já jenom v triku. A Dunčo ne a ne kakat. Uprostřed sebesplání jsem potkal třídu dětí z mateřské školky. Jak jsou tam lidé rozšafní, učitelka pravila: „Koukněte děti, jak je pán otužilý!“

Nedalo mi to, za pravdu se přece má bojovat... „Ale kdepak, paní učitelko, pán je jenom hloupý! Nepodíval se z okna, nepodíval se na teploměr, a teď se klepe zimou. Koukněte, děti, jakou má husí kůži!“

Ani jsem netušil, jaký s tím budu mít úspěch! Dětičky – některé ani nevědouce, co to husí kůže je – se nahloučily kolem mě a s upřímnou vážností si prohlížely moje zdrsnělé předloktí. „Abyste nebyl nemocný,“ pronesla jedna holčička soucitně.

Téhož dne po obědě bloumali jsme podloubím renesančního náměstí, když z jednoho domu či obchůdku vyšla žena. Urostlá, blondatá, zhruba třicítka, hojně obdařená tělesnými půvaby, navíc oblečená tak, aby se to nedalo přehlédnout. (Právě pro takové si schovávám termín „lvice“.) To se ví, že jsme my chlapi civěli; až mi vytanuly filmové scény, kdy žárlivá manželka mužička marně odvrací a táhne pryč.

Lvice sebevdomě, klap klap klapy klap, proplula kolem nás – byli jsme pro ni vzduch – a nasedla do zlatavého medáka. Odpíchla se provázena svistem gum, jak se u takových bouráků patří. A pak se to stalo. Ostrý skřípot, auto se zastavilo. Při prudkém otáčení totiž najela levým prahem na neoznačený kovový kolík, na který se při uzavírce náměstí nasazovaly zábrany.

Řidička vyskočila z auta. Proměna pyšné nordické krásky v hromádku neštěstí byla až k neuvěření. „Co se stalo? Co jsem provedla?“ volala zoufale, hlavu v dlaních.

„Nic hrozného, takovéhle auto musí něco vydržet.“ Jat nápadem, rozhlédl jsem se. „Pánové, prosím vás, pojdte nám pomoci!“

Přišli tři, jeden mládenec alternativního vzhledu a dva starší turisté mluvící německy. Zbytek odvrátil pohled a dělal, že je vzduch.

Pomocí alternativce jsem vysvětlil svůj plán i cizincům. Řidička nasedne, dá maximální levý rejď a zařadí zpátečku. Spojku povolí taktak, aby se co nejrychleji mohla rozjet, až řeknu „Hej RUP!“. Ve stejnou chvíli my čtyři vši silou zleva zatlačíme na horní stranu kabiny. Levý práh se odlehčí a – snad – i trošičku nadzvedne.

„Héj rup!“

Auto to ani nezabolelo. Blondýnka samou radostí div netančila. „Děkuju, strašně moc vám děkuju! Jak se vám odvděčím?“

„Prosím vás, rádo se stalo! Mimochodem, radnice by vám měla uhradit škodu. Jestli chcete, dosvědčíme vám, že ten kolík nebyl označený. Každý vidí, jak splývá s dlažbou.“

„Raději ani ne, ještě by mi přišli poškození veřejné věci. Přítel prodává auta, nechá to spravit. Tak na shledanou a ještě jednou díky. Do smrti vám to nezapomenu!“

Za dva týdny jsme se na místě činu ocitli znova. A co čert nechtěl, v podloubí proti nám kráčí naše blondýnka. Pozdravil jsem ji jako středně dobrou známou. Ani mi neodpověděla – zase jsem pro ni byl vzduch.

Když jsme se pak po obědě vyhřívali na lavičce před kašnou, přiběhla ke mně nějaká holčička, podle vzhledu dozajista budoucí blondatá kráska. Už z dálky se na mě smála a volala. „Dobrý den, pane! Nebyl jste nemocný?“ Nechápnavě jsem na ni zíral. Ukázala na mé předloktí. „Už je vám teplo, že? Husí kůže zmizela!“ ■

